

гвозден съ голѣми расплескани главучки, рѣждявали и прилични на петна по вратията... Той ги знаеше колко еж на брой, и колко рѣзки и цѣпнатини имаше портата, и какъ скърцаше, като разрънчено куче, когѣто се отваряше. Тая порта бѣше, като едно живо същество, съ очи, съ уши, съ гласъ... Какъ болѣзненно-страшно-сладостно се отзоваше тя на сърдцего му, при всѣко влазване въ нея! Какъ студено-непривѣтливо-зловѣщо, като клепалото, кога бие за умрѣло, произваше душата му шумѣтъ ѝ, когѣто на излизане се хлопваше задъ него!..

Внезапно тя се отвори. Изъ нея пзлѣзе единъ простъ българинъ въ потури и съ шапка. Кандовъ поиска да го посрѣщне и попита за Рада, но го досрамѣ. Той изгледа тоя простъ човѣкъ съ голѣмо вълнение и съ нѣкаква завистъ даже. И продължи пакъ да се расхожда. Мина се нѣколко врѣме. Вратията се отвори пакъ и сега сърдцето Кандово се растуна.

Изъ нея излѣзохъ баба Лиловица и Рада. Тѣ бърже трѣгнахъ на горѣ. Той едвамъ сега чу звѣнливото чукане на клепалото. „Вѣроятно, празникъ нѣкакъвъ, помисли си той, отидохъ на черквата двѣтъ“. Той се спрѣ, като прикованъ на мѣстото си, и сѣ погледва съ очи дѣвойката, която се отдалечеваше на горѣ. Тя го не бѣ видѣла, защото, и като излѣзе и като завървѣ, очитѣ ѝ бѣхъ сѣ наведени. Той неволно заблѣжи, че тя се бѣше прѣмѣнила въ новата си черна рокля. Не носѣше сега пепелявата басмяна прѣстилчица съ бѣлитѣ трѣкалца и листа, както други дни. Но какъ бѣше розово лицето ѝ, строго нѣкакъ... и плѣнително!

Дълго врѣме студентѣтъ чакѣ завръщането ѝ... Минхъ се часъ, два. Той съ негодувание слушаше, че клепалото ту прѣстане, ту пакъ забие, и тоя сухъ, звѣнливъ и безочливъ звукъ раздражаваше нервитѣ му до нетърпимостъ и го привождаше въ очаяние...